

625 miljooni! Noh mis nüüd ütled? Ei ühtegi — noh, siis ole ka rahul — so aru on seal otsas; aga siis tunništa ka (Paul 111, 2): Suured on Jehoowa teud, neid nõutakse kõikist, kellel neist hea meel! ja: (Siirak 38, 8): Ei wõi keegi Jõsanda teud kõik wäljarääkida! —

4. Anda Jumal aitab, kui inimeste abi lõppeb.

Saksamaal elas ündsja Lutheruse ajal üks mees, Juhannes Brents nimi, õige usu üleswõtmise juures suusõna ja kirjadega õige töötegija. Tema oma maawürst oli püha kirja õiget õppetust kuulnud ja kaitset sellepärast Brentsi, palju jõud andis; aga Saksamaa keiser, ise Drooma usku ja õige usu wastane, ei sallind waga õppetajat, ja see oli wiletõ küll, sest keiser oli seal wägewam ja suurem würsti, nagu würsti ülewaatja.

Saksamaa keiser läkitas kord sõawäge wälja, et pidi Brentsi würsti pealinnast kinni wõtma, ei tea kas oli nõu, teda tules küpsetada ehk muudu puuri panna. Et seda parem mehe käte saaksid, pidi sõameeste nõu ja tahtmine salaja jääma — aga nende ülem näitas ka, et mis süda täis, sest suu räägib. See peal, kus puhkamas olid, rääkis ülem, ühe tutwa suurt sugu mehe juures, kui magus wiin keele oli libedaks teinud, et nüüd lähäb kuulsa õpetaja Brentsi kinni wõtma. Aga seal istus laua ääres ka üks naesterahwas, kes Brentsi armastas; kui see kurjast nõuust aru sai, tõusis pea — otse kui muu asja pärast üles, — kirjutas raamatu ja läkitas läbi õid ise ratsamehega selle würstile, kus Brents elas, et saaks waga meest waculastest peastma. Raamatuwija sai weel käsku, et pidi kõrwalist teed tagasi tulema, ja sõameestest eemale hoidma. Würst, kui kirja oli saanud, kutsus kohe õppetajat ja ütles: „ma tahan sulle